

PROLOOG

Robin

Net zoals de meeste doden wil ik dat mensen me zich herinneren.

De fortuinlijke doden laten overal schimmen van zichzelf achter: een kuil in een matras, een naam in iemands mond. Mijn naam is nu bijna verdwenen.

Robin Voigt – mijn vroegere baas zei hem dit jaar, toen hij de belastingmap van het fiscale jaar 2011-2012 doornam, om hem te kunnen weggooien. Mijn naam was er één op een lijst: Krista Ungert, Maria Villanueva, Robin Voigt. Mijn gezicht doemde even voor hem op, half herinnerd. Ik deed hem aan zijn dochter denken.

Robin Voigt, in achtpuntsletters onder mijn foto in het jaarboek geschreven. De jongste dochter van Kevin Borrego wreef met haar vinger over mijn gezicht. *Wie is dat? vroeg ze. Ze is knap.* Kevin zei: *O, Robin. Ze zat een paar jaar onder me. Volgens mij is ze verhuisd.*

Robin, in letters hoog aan de binnenkant van de bovenarm van mijn ex-vriendje, zodat ik tegen de dikke harige plooien van zijn oksel drukte, die onder de littekens zat van het eczeem.

Vluchtige rotschimmen. Ik vervaag.

De enige mensen die je in leven kunnen houden zijn de mensen die van je hielden. Niet de mensen die naar je smachtten, bloemen voor je kochten, je tepels beroerden met hun duimen. Ik bedoel de mensen die je walgelijke innerlijk zagen en toch van je hielden. De mensen die je echt kenden.

Ik had maar één zo iemand. Leslie, mijn zus.

Mijn schim wordt 's ochtends samen met haar wakker, kauwt op haar haar zoals ik deed als kind. Ze houdt 's nachts haar hand vast. Ik zal haar nooit verlaten. Niemand heeft zoveel van me gehouden als Leslie. Ze hield zoveel van me dat ze mijn schim opwekte en haar adem inblies, haar weer door ons huis liet lopen, net zoals de levenden. Ze heeft zich heel lang geleden aan me verbonden, maar ze wil mijn naam niet meer hardop uitspreken.

Als ik jullie vertel hoe het is gebeurd, herinneren jullie je mij misschien ook.

Misschien zeggen jullie dan mijn naam tegen elkaar, een kleine psalmodie, als een klaagzang.

Leslie

Toen ik haar eindelijk vond, was ze dood.

Ik tastte rond naar een plekje om te kunnen zitten. De enige andere plek dan het bed, waar het lijk lag, was een houten eetkamerstoel die bijna helemaal bedolven was onder een stapel gekreukte kleren. Het kussen van de zitting, met een patroon van stripfiguurbijen, hing er half af en toen ik het recht wilde leggen rende een kakkerlak, geschrokken door die beweging, over een stoelpoot omhoog. Ik trok mijn hand terug en sloot mijn ogen. Toen deed ik ze weer open, hulpeloos.

Ik wilde niet naar het lichaam kijken. Het lichaam – Robin – Rachel. Ik had haar nooit gezien toen ze volwassen was, maar als tiener had ze een rond gezicht, weldoorvoed met bolle wangen. Nu was ze zo dun dat ik het niet kon aanzien. Mijn blik werd vanzelf wazig toen ik naar haar ribben keek, die te zien waren door zowel de stof van haar t-shirt van een basketbalteam als door het laken waarin het grootste deel van haar lichaam vanaf haar schouders naar beneden verstrikt zat. Ook haar heupbotten staken uit, als een kom voor haar lege, uitgemergelde onderbuik.

Er zaten spatjes opgedroogd braaksel in een mondhoek en op haar tong, met de kleur van iets verbrands. Ze was bewusteloos geweest toen ze erin was gestikt.

Iker raakte in paniek. ‘Zal ik de politie bellen?’ vroeg hij, met zijn blik op de claustrofobie opwekkende gele muren, het plafond met spackspuitwerk. ‘Wat vind ik dit vreselijk, het spijt me. Ik bel de politie. Ik ga bellen.’ Hij droeg een witte polo met het

logo van het verhuurbedrijf. Er zaten halvemaanvormige zweetvlekken onder zijn slappe borstspieren, als een paar gesloten ogen. Ze bewogen toen hij in de zakken van zijn kaki broek naar zijn telefoon zocht.

‘Nee,’ zei ik, en ik probeerde snel na te denken. ‘Nee, ik bel wel. Ga maar naar buiten. Ik... wil even...’ Ik slikte. ‘Ik wil even alleen met haar zijn.’

‘Ja,’ zei Iker, die zijn bovenlip afveegde. ‘Oké. Oké. Ik wacht wel. Buiten. Ik ben...’ Hij wees. ‘Ik ben hier beneden als je me nodig hebt.’

Hij liep de trap af naar de woonkamer. Hij nam de reserve-sleutel die hij als beheerder had mee, maar liet de deur op een kiertje staan. Even later hoorde ik hem door de hor in het open raam heen schuifelen op de veranda.

Ze lag bewegingloos op het bed. Het feit dat ze daar lag was even verstikkend als de temperatuur in de kamer.

In mijn verbeelding pakte ik mijn telefoon. In een andere versie deed ik dat niet. Ik doorleefde deze twee fantasieën minutenlang, terwijl mijn hand boven mijn tas hing en niet tussen deze twee kon kiezen.

Als ik de politie belde, dan zou Robin dood zijn, definitief dood. Wettelijk, van overheidswege dood. Ik zou haar moeten identificeren en op de een of andere manier regelen dat haar lichaam naar Albuquerque werd overgebracht voor de begrafenis, die ik zou moeten organiseren. Dan wist iedereen dat ze dood was en was alles voorbij.

Ik zou het misschien kunnen aanvechten, maar dat zou zeker een jaar duren. Die tijd had ik niet. Als ik de politie niet belde, dan zou ze nog steeds dood zijn, maar...

Ik pakte haar portemonnee van de ladekast en bekeek haar ID-kaart. ‘Rachel Vreeland’ keek me aan vanaf de foto, waarvan de kleuren te fel waren. Ze was knap geweest als volwassene, de bleke huid die ik me herinnerde uit onze jeugd was iets oranje getint door de zon of door de printer van de fotograaf.

‘1 meter 75’ stond er naast haar gezicht. ‘Ogen: bruin.’

Ik kon haar echte naam nergens in haar portemonnee vinden, en ook niet in haar kamer. Ze had heel veel spullen, voornamelijk kleren, die over de vloer verspreid lagen of waren opgestapeld in de kast. Ik doorzocht de zakken van allerlei kledingstukken, op mijn hoede voor kakkerlakken, maar vond alleen oude filmkaartjes en bonnetjes van tankstations. De muren hingen vol filmposters en er hing een prikbord met foto’s van vrienden met plastic koffiebekertjes in hun hand, een sjofele oranje kat, een vriendje uit vervlogen tijden van toen ze nog genoeg gewicht had om zich tegen hem aan te drukken, terwijl hij de camera voor hen hield. In de laden lagen tientallen flesjes ingedroogde nagellak en bijna lege oogschaduwpaletten. Minstens vijftig onderbroeken, die ik met een kleeerhanger opzijduwde en waarmee ik over de bodem van de la schraapte. Eronder lag niets.

Daarna schudde ik al haar schoenen uit – cowboylarzen, Toms, gympen – waarbij ik eerst de linker en dan de rechter ondersteboven hield.

Er viel iets uit een rechterschoen. Ik had Robins echte ID-kaart verwacht, of misschien een zakje wiet, dus ik schrok van de anticlimax: een paar pareloorbellen, zo licht dat ze bijna geluidloos op de vloer vielen. Heel even dacht ik dat het insecten waren, motten die in Robins schoenen leefden, en het korte gestuiter over de vloer werd door mijn ogen geïnterpreteerd als razend, koortsachtig geflapper. Toen knipperde ik en veranderden ze in levenloze voorwerpen.

Het duurde een paar seconden voordat ik besepte waarom ik ernaar staarde. Toen het tot me doordrong griste ik ze zo snel van de vloer dat mijn vingernagels over het tapijt schraapten. Mijn moeders oorbellen. Elke zaadparel werd omvat door een minuscule gouden klauw met vijf punten, als sterren. Die had ik voor het laatst gezien toen ik nog een klein meisje was. Ik zal er wel van uitgegaan zijn dat ze met haar begraven waren, of

dat mijn vader ze had verkocht. Maar daar waren ze, in Robins benauwde huurkamertje in Las Vegas.

Had papa ze aan haar gegeven zonder het me te zeggen?

Nee, dat zou hij niet hebben gedaan. Zij verdiende ze niet. Ik was degene die afspraken maakte bij de dokter, hem hielp met eten, elke zondag met hem naar de film ging. Robin had, nadat ze op haar zestiende was verdwenen, niets anders gedaan dan af en toe bellen.

Hij had ze haar niet gegeven. Ze had ze waarschijnlijk gestolen op de avond dat ze wegging. Die avond had ze ook veertig dollar uit mijn portemonnee gepakt.

Ik wreef met mijn duim over het oppervlak van de parels en voelde een aantal oppervlakkige krassen op de kromming van een van de bolletjes, niet te zien, maar wel te voelen. Parels raakten makkelijk bekrast. Mijn oma had ons geleerd haar parels te poetsen met olijfolie en een lap zeemleer, waarbij we onze met de lap bedekte vingernagels in de spleetjes van de bevestigingspunten moesten duwen. Maar daar zou Robin zich niet druk om hebben gemaakt.

Ik sloot mijn vingers om de oorbellen. De achterkantjes drukten als kindertandjes in mijn handpalm. Als ik de politie niet belde, kon Robin Voigt Rachel Vreeland blijven. Rachel Vreeland zou een armzalige begrafenis van de stad Las Vegas krijgen, als heroïneverslaafde zonder familie, degene die ze op haar zestienste had verkozen te zijn. Die gedachte bezorgde me een zwaar, morbide gevoel van plezier. Ik wilde dat ze in haar eentje in de grond lag.

Maar het zou niet uitmaken. Ik kon hoe dan ook niet krijgen wat ik van haar nodig had.

Daar zou ze van hebben genoten.

Ik was nu al bijna vijf minuten in de kamer met haar lichaam. Het geijsbeer op de veranda was opgehouden. Iker overwoog waarschijnlijk om weer naar boven te komen, naar mij toe.

Er klonk zacht, roestig gekraak toen iemand de tweede trap

opkwam, die buitenlangs aan de achterkant van het huis liep en waarmee je vanuit de achtertuin op de bovenste verdieping kon komen. Wie er ook was binnengekomen liep de tweede slaapkamer in en sloeg de deur dicht.

Haar huisgenoot. Ja. Iker had gezegd dat er nog een huurder was.

Ik hoorde de gedempte geluiden van snelle bewegingen uit de tweede slaapkamer komen. De huisgenoot kon elk ogenblik de gang in komen en mij – en Robins lichaam – zien, zich afvragen waar de politie was, wie ik was, waarom Iker niet de po...

De voordeur ging open en Ikers stem zweefde de trap op. 'Juffrouw... eh... Leslie? Heb je... Leslie?'

Ik pakte mijn telefoon niet. Ik stopte de oorbellen in mijn tas en liep snel naar de achterdeur. Ik was al buiten voordat iemand me zag, en maakte zo min mogelijk geluid op de metalen trap.

Toen Iker mijn auto hoorde starten kwam hij de veranda weer op gerend, zwaaiend met zijn armen om me tegen te houden. Terwijl ik wegreed riep hij iets naar me wat ik niet kon verstaan.

Leslie

Ik keek weer in de achteruitkijkspiegel. Een blauwe sedan bleef bij me in de buurt rijden totdat ik de snelweg op ging, waar hij verdween in de drom auto's die naar de stad gingen voor zaterdagavond. Dat was Iker niet, hield ik mezelf voor. Hij had een andere auto. Een zwarte.

Langzamerhand vingen mijn oren een dofgezoem op. Muntjes die in de bekerhouder lagen te rammelen. Nee – mijn telefoon die overging. Ik viste hem uit mijn tas. Twee gemiste oproepen. Iker probeerde het weer. De schermverlichting ging aan toen hij een boodschap achterliet.

Waarom was ik weggegaan? Ik was weggerend alsof ik haar zelf had gedood. Stom, stom.

Het kwam door de oorbellen. Ik haalde een keer diep adem en tastte rond terwijl ik mijn ogen op de weg probeerde te houden. Ze zaten niet in mijn tas. Had ik ze laten vallen? Ten slotte kwam het in me op om aan mijn lichaam te voelen en toen merkte ik dat ik ze in had. Ik kon me niet herinneren dat ik ze had ingedaan.

Ze had ze gewoon in haar schoen gestopt. Ik begreep niet waarom ik daardoor zo van streek was. Ik had de afgelopen vijftien jaar geen enkele keer aan deze oorbellen gedacht. Maar het idee dat Robin mijn moeders sieraden had meegenomen toen ze wegliep, en er niet eens goed voor had gezorgd...

Ik raakte de krasjes weer aan, dwangmatig, alsof het jeukte. Hoe kon ze het hebben laten gebeuren?

Ik moest stoppen voor een rood stoplicht. Het beeld van het lichaam van mijn zus kwam me voor de geest, meer botten dan vlees.

Hoe kon ze het hebben laten gebeuren?

De opgetogenheid over mijn ontsnapping begon weg te ebbem. Toen ik die ochtend het hele eind naar de stad reed, had ik het gevoel gehad dat ik op een golf vooruit werd gestuwd. Ik had nog nooit zo ver gereden in mijn eentje. De snelwegen tussen New Mexico en Nevada voelden op bepaalde plekken nietig aan tussen de omringende rotsplateaus, en er reed zo weinig verkeer dat de auto's net een smal stromend riviertje leken tussen de rotsen. De hele weg hierheen had ik gedacht: ik ga met haar praten, ik leg het uit en dan komt alles goed...

Ik nam de volgende afrit en reed de eerste parkeerplaats op die ik zag. De drie plekken in de schaduw van de enige boom die er stond waren bezet. De zon hing net achter de zonneklep, waardoor het stof op de voorruit een ondoordringbaar laagje werd en ik maar net iets buiten de begrenzingen van de auto kon zien. De illusie van privacy gaf me een beetje troost, en ik pakte mijn telefoon om Iker terug te bellen.

Mijn handen trilden. Ik probeerde de ontgrendeltoets in te drukken, maar mijn vingers waren stijf doordat ik het stuur zo gespannen had omklemd. Ik zat te hannesen en liet de telefoon in mijn schoot vallen.

Ik klemde mijn kaken op elkaar en liet de lucht sissend ontsnappen. Misschien kwam het door de honger. Ik had bij het ontbijt voor het laatst iets gegeten. Het was nu iets na vijven.

Met moeite las ik het bord op het gebouw waarvoor ik geparkeerd stond. GEORGE'S. Een of ander steakhouse. Het had een nepgevel van baksteen en alle zonneschermen waren naar beneden, maar de buitendeuren stonden open.

De warmte uit het asfalt trok in de zolen van mijn schoenen toen ik de parkeerplaats overstak, waarna ik de bedompte kleine vestibule binnenging en de binnendeuren openduwde. Binnen,

waar de grote buis van de airco die aan het plafond was bevestigd flink pufte, was het koeler. Ondanks dat industriële tintje was de rest van het restaurant ingericht als een mannenclub uit de jaren vijftig, met donkere lambrisering en zware gordijnen aan weerszijden van elk raam. Langs de muren waren grote luxeuze zitjes met gouden haken voor jassen en hoeden, de rest van de eetzaal werd in beslag genomen door vrijstaande tafeltjes met een wit tafelkleed en omgekeerde waterglazen. Er was niemand in het restaurant, zelfs geen werknemers. Afgezien van de aircobuis was ik het enige wat ademde.

Ik ging naar de lessenaar waar de gasten worden ontvangen, en voelde me underdressed in mijn lange broek en blouse. ‘Hallo?’ riep ik. ‘Zijn jullie open?’

Er klonk gerammel uit de keuken en een tiener met een mottige snor boog zich tussen de klapdeuren door naar buiten, waarbij zijn hoofd leek te zweven. ‘Ik kom eraan.’

Ik schuifelde achter de lessenaar en pakte een menukaart. Het eten hier was duur. Las Vegas-prijzen. Dat zou ik normaal gesproken niet doen. Het rode vlees. Maar mijn handen bleven maar trillen, de menukaart fladderde in mijn greep. Werd er niet gezegd dat je eiwitten moet eten als je je slapjes voelt?

De tiener kwam terug en reikte om me heen om een setje ingepakt bestek te pakken. ‘Bent u alleen?’

‘Ja,’ zei ik. Ik wilde de kaart weer op de stapel leggen, maar stootte er een paar op de grond. De jongen haastte zich om ze voor me op te rapen. ‘Een porterhousesteak. En een glas wijn. O nee, ik moet nog rijden. Water graag.’

‘Wilt u het meenemen?’ Hij trok zijn wenkbrauwen op.

‘Nee.’ Ik pakte de rand van de lessenaar vast. ‘Ik wil zitten.’

‘Oké, eh...’ Hij bracht me naar een zitje en boog zich over een van de bankjes om de luxaflex open te doen. Ik knipperde toen het namiddaglicht op de gelakte tafel viel. ‘De grill is nog aan het opwarmen, dus het duurt nog heel even.’

Ik knikte. Hij liep weg, zijn te grote katoenen overhemd slob-

berde om zijn schouders. Ik ging zitten en steunde mijn hoofd in mijn handen.

Als ik een dag eerder was gekomen, had ze nog geleefd.

Er verscheen een ander katoenen overhemd, zag ik vanuit mijn ooghoek. ‘Eén glaasje water. Ik ben Sherrod, uw kelner van vandaag. Kan ik nog iets anders te drinken halen?’

Mijn blik dwaalde naar het raam. Buiten stapte een man op de parkeerplaats uit zijn SUV en liep naar de achterbak, waar hij een kleine witte boxerpup uit haalde, die hij op het asfalt zette, naast een waterbak. Hij vulde de bak uit een waterfles, ging op zijn hurken naast de hond zitten terwijl die dronk en aarde zijn oren.

‘Mevrouw?’

Met een ruk draaide ik me om, waarbij ik water morste. ‘O, sorry.’

‘Maakt niet uit, ik ruim het even op.’ Hij tilde mijn glas op en veegde de natte tafel droog met de doek die aan zijn riem hing. ‘Kan ik nog iets voor u doen? Uw bestelling komt er zo aan.’

‘Nee hoor. Dank je wel.’

Toen ik weer opkeek, was de kelner weg.

Het had me twee maanden gekost om Robin op te sporen. Toen ik het laatste telefoonnummer had gebeld dat ik van haar had, werd er opgenomen door iemand die André heette. Hij zei dat Robin volgens hem naar Las Vegas was verhuisd, maar hij was er niet helemaal zeker van, en als ik haar vond moest ik tegen haar zeggen dat ze de schijt kon krijgen. Ik had op ‘Robin Voigt’ gezocht, en op de valse naam die ze had gebruikt om haar schuldeisers te ontlopen, maar ik had niets gevonden. Uiteindelijk liet iemand een bericht achter op het antwoordapparaat van mijn vader, over een nieuwe creditcard die geregistreerd was op mijn vaders adres. De naam op de creditcard was Rachel Vreeland. Ik zocht op deze nieuwe naam en vond een adres. Het huis was eigendom van verhuurbedrijf SweetHomes. Toen ik belde, nam Iker op. *Ik zoek mijn zus*, had ik tegen hem gezegd. *Rachel Vreeland. Onze vader heeft haar heel veel geld nagelaten in zijn testa-*

ment. Iker had gezegd: *O ja, mevrouw Vreeland. Ja, in Henderson.*

Als ik haar zou vertellen dat ik zou komen zou ze de stad verlaten. Ik vroeg: *Kunt u morgen met me meegaan naar haar huis om op haar te wachten? Ik krijg haar telefonisch niet te pakken. Misschien is er iets aan de hand.*

Mijn gedachten sprongen vooruit naar het lichaam op het bed, de geur van het warme kamertje.

‘Hier is uw bestelling.’ Sherrod was teruggekomen. Hij zette het bord voor me neer.

‘Bedankt,’ zei ik tegen zijn rug.

De steak lag voor me, hij bloedde vleessap op het aardewerk. Iemand had hem kunstzinnig over een bedje van aardappelpuree en asperges gedrapeerd. Een bloederig stroompje baande zich een weg door de puree en vormde een plasje aan de rand van het bord.

Ik pakte mijn mes en vork. Het kostte een paar pogingen om een plakje van de steak af te snijden, maar al bij de eerste hap hielden mijn handen op met trillen. Ik was te zenuwachtig geweest om te lunchen, omdat ik er maar aan bleef denken dat ik voor de eerste keer in tien jaar Robin zou zien. Ik had ge oefend wat ik tegen haar zou zeggen: *Papa is een paar maanden geleden overleden. Hij heeft ons allebei geld nagelaten, maar je moet naar huis komen voor de papierwinkel.*

Waarom heb je het me niet verteld? had ik me voorgesteld dat ze zou zeggen, of misschien: *Hoeveel?*

Ik heb naar je gezocht. Dat heeft tijden geduurd.

Ze was goed in het interpreteren van gezichtsuitdrukkingen, vooral die van mij. Het was griezelig, ze was er dierlijk snel in. *Je wilde het me helemaal niet vertellen. Je bent hier alleen maar omdat je iets van me wilt. Wat wil je, Leslie?*

Ik had allerlei gesprekken afgedraaid in mijn hoofd, in een poging haar op afstand te houden.

Mijn tas trilde toen mijn telefoon zoemde in het vak aan de buitenkant. Ik voelde mijn schouders verkrampen, maar het

was mijn echte telefoon, niet de prepaid waarmee ik Iker had gebeld. Ik pakte de telefoon en aarzelde, mijn vinger hing boven de naam. *Dave*.

Als ik het gesprek weigerde, zou hij weten dat ik hem naar de voicemail had doorgestuurd.

Ik deed helemaal niets. Ik zat gewoon met de telefoon in mijn hand tot hij niet meer overging. Daarna stopte ik hem weer in mijn tas.

De man met de hond was weg, zodat ik vrij uitzicht had op warenhuis Target aan de overkant. Een eindje verderop werd de weg naar de stad geflankeerd door billboards met reclames voor tandenbleekgel en kinderziekenhuizen. Las Vegas had geen duidelijk verdwijnpunt, de hitte veroorzaakte een soort luchtspiegeling, waardoor mijn ogen zich telkens opnieuw moesten focussen. Een visueel vacuüm. Ik stelde me voor hoe ik langs de stad naar de rivier de Amargosa reed, die in het namiddaglicht was gereduceerd tot een glinstering.

Ik stelde me voor dat ik helemaal niet naar huis ging.

‘Doet u maar rustig aan,’ zei Sherrod, die de rekening naast mijn bord neerlegde. De steak was op, ik hield het mes nu al een paar minuten losjes in mijn hand terwijl ik uit het raam zat te staren.

Ik legde het mes neer en betaalde.

Ik moet eigenlijk terug naar Henderson, dacht ik terwijl ik de deuren openduwde en het verblindende daglicht in stapte. Ik moet eigenlijk naar Robins lichaam.

Maar de skyline zoog me naar zich toe. Ik had overal naartoe kunnen gaan.

Dat deed ik niet, want er zat iemand op mijn auto.

Leslie

Daar zat ze: met haar enkels over elkaar geslagen zocht ze iets in de zak van haar te grote camouflagejack. Toen ik dichterbij mijn auto kwam zag ik dat ze nog maar een kind was, ongeveer tweeëntwintig, met de zwaar verbrande huid die echte roodharen krijgen in de woestijn. Ze had ongelijk verdeelde groepjes sproeten op haar borst en boven op één blote schouder, waar haar jack tot aan haar elleboog was afgezakt. Ze vond een aansteker in haar zak en stak een sigaret aan, waarna ze haar ogen sloot en zich, met een hand als ondersteuning, achteroverboog om te inhaleren. Vanaf een afstandje hadden haar gelaatstrekken te groot geleken voor haar gezicht, van dichterbij zag ik toen ze haar ogen opendeed dat dit door haar make-up kwam, die haar onderste wimpers deed hangen en haar zo een vriendelijke, sloeme uitstraling gaf. 'Hé hallo,' zei ze, en ze haalde de sigaret uit haar mond toen ik dichterbij kwam. 'Wat is er?'

Ik bleef op drie meter afstand staan. 'Dat is mijn auto.'

Ze fronste haar voorhoofd, haalde haar hand van de motorkap en keek of ze een afdruk had achtergelaten. 'Goh, is dit jouw auto?'

'Ja,' zei ik. 'Ik moet weg. Kun je...'. Ik aarzelde, want ik wist niet of ze boos zou worden.

Ze hield haar hoofd scheef; haar los opgestoken knotje zakte ook scheef. Toen klaarde haar gezicht op en lachte ze. 'Oeps,' zei ze, en ze klom van de motorkap en klopte zich af. 'Sorry. Ik wist niet dat het jouw auto was. Ik ben Mary,' voegde ze eraan toe,

me een stoffige hand toestekend. ‘Ik dacht dat het de auto van mijn vriend was. Jullie hebben blijkbaar dezelfde.’

‘Leslie,’ zei ik, en ik schudde haar snel de hand. Ze was even lang als ik, maar met fijne botten, smalle schouders en kleine handen, zodat ze minder ruimte leek in te nemen dan ik. ‘Ik wil... Ik moet...’ Ik liep naar de bestuurderskant en bleef toen staan. ‘Mag ik er eentje?’

Ze had de sigaret weer in haar mond gestopt. ‘Zo eentje?’ vroeg ze tussen op elkaar geperste lippen door terwijl ze ernaar wees.

Ik knikte. ‘Ik betaal er wel voor.’ Ik grabbelde in mijn tas. Er moest een kwartje op de bodem liggen.

‘O nee joh,’ zei ze. Ze klonk alsof ze uit Texas kwam. ‘Laat maar. Wil je een vuurtje?’

‘Ja graag.’

Ze trok een sigaret uit het pakje, gaf hem aan me en hield me toen haar aansteker voor. Ik pakte hem aan. Het was er zo een met een knopje. Ik drukte het in met mijn duim, maar er ontstond geen vlam. Ik probeerde het nog drie keer en bij de derde keer uitte ik een gefrustreerd geluid, wat ik niet had verwacht, dus het kwam er heel eentonig uit.

Mary kromp ineem en ik zei snel: ‘Het spijt me. Sorry. Sorry. Het lukt me niet om...’

Ze pakte de aansteker uit mijn hand. ‘Dat maakt niet uit, ik doe het wel. Gaat het een beetje met je?’

‘Ja hoor,’ zei ik. Ze stak de sigaret aan. ‘Dank je wel.’ Ik inhaalde de rook en probeerde niet te hoesten. Ik had nog nooit een sigaret gerookt, maar het leek andere mensen te kalmeren.

Ze keek me aan. ‘Daar had je echt behoefte aan, hè? Probeer je te stoppen?’

‘Ik had meer behoefte aan iets te drinken,’ zei ik, ‘maar ik moet nog rijden.’

‘Ach, je had er best een kunnen nemen,’ zei ze. ‘Mijn vriend komt hier heel vaak, daarom zat ik op zijn auto – of nou ja, ik

dacht dat het zijn auto was. Ik kwam langs, zag hem staan en wilde hem verrassen.' Ze boog haar hoofd. 'Ze maken hier heel lekkere martini's, als je van gin houdt.'

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik drink eigenlijk niet veel.'

'Goedkope date ben je.'

Er viel een stilte. Het leek er niet op dat ze zo zou vertrekken, en ik had de sigaret nog niet op. 'Werk je hier in de buurt?' vroeg ik, bij gebrek aan een beter gespreksonderwerp.

'Nee, dit ligt op de weg ernaartoe. Ik werk daar.' Ze wees met haar sigaret in de richting van de stad. De zon was achter de daken van de gebouwen gezakt. De silhouetten stonden nu scherp afgetekend en de skyline leek maar een paar meter verderop te liggen, als het decor van een toneelstuk.

'O,' zei ik. Mary hurkte neer om haar sigaret uit te drukken op het wegdek. 'In een casino?'

'Niet helemaal,' zei ze, en ze stond op. 'In het restaurant ernaast. Ik serveer heel veel kreeft.' Ze trok een gezicht. 'Ik haat serverwerk, maar niet zo erg als de andere meiden, dus ik vind dat ik het moet blijven doen, weet je?' Ze keek me even aan en ik knikte.

'Wat zou je liever doen?' vroeg ik na een ogenblik.

'Ik wil verhuizen, naar LA,' zei ze, en ze sprak de laatste klinker langgerekt uit voor een grappig effect. 'Ik wil acteren. Ik spaar al tijden om erheen te kunnen. Ik wil zoveel geld hebben dat ik, als ik toch weer als serveerster eindig, mijn werkplek een beetje kan kiezen, snap je? Het is de moeite niet waard om te verhuizen en dan minder te verdienen dan op de Strip. Dan zou ik het gevoel hebben dat het voor niets is geweest.'

'Ik denk dat je het gaat maken,' zei ik om aardig te zijn. 'Je ziet eruit als een actrice.'

'Hou op,' zei Mary met een grijns. Er verschenen golvende rimpels als haakjes om haar mond, die eerder niet zichtbaar waren. 'Wat doe jij? Ben je hier in de stad om te gokken?'

Mijn lach verbaasde me, hij klonk schor. 'Eerlijk gezegd,' zei ik

terwijl ik probeerde tot mezelf te komen. ‘Eerlijk gezegd ben ik in de stad om mijn zus te bezoeken.’

‘O ja?’ vroeg Mary. ‘Is dat leuk?’

‘Ze is dood,’ zei ik, en ik hield een idiote, zenuwachtige glimlach binnen. ‘Ze is een paar uur geleden overleden.’

‘O jeetje,’ zei Mary. ‘Wat erg. Poeh.’

‘Ja,’ zei ik. ‘Ik was net een paar uur te laat. Is dat niet maf? En ik... ik moest haar echt spreken.’ Ik probeerde een trekje te nemen, maar de rook ging mijn neus in en de tranen sprongen me in de ogen. ‘Ze is me geld schuldig.’

Dat moest Mary even verwerken. Ten slotte zei ze weer, iets minder vriendelijk: ‘O jeetje, wat erg.’

‘Valt wel mee,’ zei ik. ‘Ik wilde er helemaal niet zo diep op ingaan. Dank je wel voor deze,’ zei ik, terwijl ik wat er nog over was van de sigaret omhooghield. ‘Dat was heel aardig van je.’

‘Ja, geen probleem. Moet je horen, ik ga Paul een berichtje sturen om te kijken waar hij uithangt, maar als je vanavond in de stad langskomt bij Letourneau, wenk me dan even, dan breng ik je stiekem een paar shots.’

‘Je bedoelt: langskomen op je werk?’

‘Ja, aan East Harmon Avenue. Het is een roze gebouw, je kunt het niet over het hoofd zien. Nou ja, dat kan wel, maar dat moet je niet doen.’ Ze gaf me een vrijpostig klopje op mijn arm.

‘Ik kan niet komen,’ zei ik. ‘Ik moet...’ Ik gebaarde vaag.

Ze keek naar mijn gebarende handen. ‘Nou, als je toch besluit om langs te komen,’ zei ze, maar ze maakte de zin niet af.

Ik stapte in de auto en startte. Iets raakte mijn been aan, als een vinger; toen ik naar beneden keek, zag ik dat het de peuk was, die uit mijn hand was gevallen.

Robin

Waarom lopen er niet meer mensen weg? Dat heb ik me altijd afgevraagd. Vanwege alles wat ze opgebouwd hebben, misschien. Uit angst voor het onbekende, of uit schuldgevoel. Sommige gezinnen worden voortgedreven door schuldgevoel, als was het benzine.

Mannen weten wel hoe ze moeten weglopen, zelfs mannen die het nooit doen. De instructies liggen klaar: ga een pakje sigaretten kopen en kom nooit meer terug. Begin een tweede gezin in Florida en breng de kinderen groot op vruchtensap. Zorg dat je kleinkinderen na je dood op de hoogte raken van elkaars bestaan, je laatste geschenk aan hen, zodat ze weten dat de liefde als Schrödingers kat is, dat als ze het hoofd van hun man of vrouw eraf zouden halen en naar binnen zouden kijken, ze niets zouden zien, een bodemloze afgrond.

Ik denk dat ik me eigenlijk eerder afvraag waarom niet meer vrouwen weglopen. De avond waarop ik van huis wegliep, was het net opgehouden met regenen. Leslie was het weekend thuis van de universiteit en lag in de kamer naast de mijne te slapen. Aan de andere kant lag mijn vader buiten bewustzijn in bed, bedwelmd door een slaappil. Het duurde twee jaar voor duidelijk werd dat hij ziek was, maar hij had al een natte hoest ontwikkeld die hij uit alle macht onderdrukte. Ik had het gevoel dat hij voortdurend sliep; ik had het gevoel dat ik nooit sliep. Ik werd er midden in de nacht wakker van, van het gevoel dat ik eigenlijk op weg moest zijn naar een of andere voorspelde toekomst. Dat

die op me lag te wachten, en dat ik haar alleen maar uitstelde door in een middelgrote stad in New Mexico in bed te liggen.

Ik was zestien, en zó mooi dat buiten rondlopen zo iets was als met een gestolen dure sportauto rijden: alleen al het zien van mijn lichaam wekte de verwachting van actie. *Daar zou je iets mee moeten doen*, hoorde ik keer op keer. Het was net alsof mijn lichaam een afzonderlijk iets was. Zelfs de mannen van rond de dertig die op mijn lichaam vielen leken een afkeer te hebben van de persoon die erin zat, net zoals je het kunt afkeuren dat een kind van elf in een BMW rijdt. *Dit verdient je niet*, zei hun gezicht, terwijl hun mond zei: *Kom eens hier, schat...*

Maar dit was pas echt bijzonder aan mij: ik wist dat ik het wel verdiende. En die avond, toen ik mijn slaapkamerraam achter me dichttrok, waarbij ik vochtige handafdrukken achterliet op het glas, als een zwaai ten afscheid, nam ik mijn lichaam mee uit.

Binnen sliep Leslie gewoon verder. Ik liet haar daar achter, in de dekens gewikkeld in het bed waar we vroeger samen in lagen, met de gedachte dat ik haar begroef. Ze zou voor papa zorgen tot aan zijn dood, dan zou ze een man vinden voor wie ze zou zorgen tot aan zijn dood, en als ze geluk had zou iemand anders haar misschien helpen pissen totdat zij uiteindelijk onder de groene zoden verdween. Arme Leslie, dacht ik die avond toen ik door de achtertuin rende, door de lichtkringen van de lampen op de buurveranda's, op weg naar mijn doorsnee dood.